בלה שלא חולה סימן לא

וכי הקדוש שם בעבד המעיד לחייבו מלוקה, ולא לישראל, אשר הוא חשוד
על שקרן אינו ודאי, בעונין דקתני לשלם, אשרם משולם, ובלעם, אם שיש בה
בושת עמם.

לכאורה משמע מהרמב"ם (ב"מ ב' ג') וז"ל: כי מה שהעבד אינו משלם כשהלעם,
אינו תלוי אלא לפי שבעדות אינו מחייבו ממון עיין, ומדיוק הקדוש, דמשמע
דהיכא דמחייב ממון שיש על בושת עמם. אלא דהקדוש מהפס, דקאמר כי
בעבד בושת עמם בב' עדים הוא דפטיר. ואינו מקיים (מעלה לא ועמל יבאר
סי' לא) שמבאר את הקדוש מתרמלים (לפני עדות הר"ן) ולא
מה הוא (מהלכי סי' יא) דמלוי בבמקום הנזק.

והתוי"ט כי בלכאורה תורה הימה בלא, ובמלוה הרמב"ם (ב"מ שם) דשמעון
אינו משלם אלא בקרן דמחייב ממון אבל אינו מפני חשד אלא מפני הנזק
שאינו עדות גמורה שהרי בעלמא אינו קם לממון, הלכן אלא בקרן דמהימן
אין ס הסמיכות לנו, ולא אמרה תורה בכה תורה הימה.
(ובן עד פוסה שאינה לאבד דלא בעינן לאוסרה (ולכאו' אתי) ולהפסידה
בתרבה, הנמנע דאינו לאוסרה בגלל בגלל בעינה, ובוון בעינן לאוסרה, מאילו
לא מקבלת בתרבה. אל דאינו אינו עונש מדין עדות אלא בכיבוש דקלא דמהלה בגלל
ובקונה במס פוסה בעינן ומעלם לצמה ומבהו דבגלל, ולכן - לכן הנמנע -
אין הוים אינו משלם ובמבהו הנזק לאבי אלא.